

လရောင်ကျွန်းရင်

သူနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ အမှတ်တရ

အမှတ်တရ

အခန်း(၁)

မိုးတွေ သဲကြီးမဲကြီးရွာနေသဖြင့် ပြတင်းတံခါးတွေ လိုက်ပိတ်ရတာ ပင် အဆင်မပြေ။ တံခါးအားလုံး ပိတ်ပြီးသည် နှင့် ရင်ဘတ်မှာ လည်း မိုးတွေ စိုရွဲနေပြီ ဖြစ်၏။

"ဟာ . . . မမကလည်း အလင်း လိုက်ပိတ်မှာ ပေါ့၊ မိုးရေတွေ စိုကုန်ပြီ . . ."

"အံ့မယ် . . . အံ့မယ် အားလုံးပြီးနေမှ . . ."

"မဟုတ်ပါဘူး . . . မမကလည်း . . ."

အလင်းက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် အဆင်း ပခုံးလေးကို ဖက်လိုက်၏။ အဆင်းက သူ့လက်ကို ဖယ်ချပစ်ကာ . . .

"မဖက်နဲ့ ပခုံးကို . . ."

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ . . ."

"ယောက္ခမနိုင်တယ်တဲ့ . . ."

အလင်းက အဆင်းမျက်နှာလေးကို မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ပြန်ငုံကြည့်သည် ။ အဆင်းက ပြုံးနေ၏။

"ဘာယောက္ခမလဲ . . . ဘယ်သူက ယောက်ျားယူခိုင်းလို့ လဲ၊ မမနော် . . . သွေးတိုးစမ်းပြီး ထည့်ထည့် ပြောနေတာ မသိဘူး မှတ်လို့ လား၊ ဘ

ယံကောင်မှ မယူရဘူး... ဘယ်သူနဲ့မှ လဲ သဘောမတူဘူး..."

"အံ့မယ်... သူ့ကျတော့ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတွေ ပွထလို့၊ ဘယ်နေ့ ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့ ကြိုက်သွားမလဲ မသိ..."

"မသိရင် မပြောနဲ့ လေ... သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးရှိတာနဲ့ ပဲ ကြိုက်ရရောလား၊ အလင်းလည်း မိန်းမ မယူဘူး... မမလည်း မယူရဘူး၊ ဒါပဲ..."

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ထိန်းစမ်းပါ အလင်းရယ်... မင်း ဒီနှစ် ဆယ်တန်းကျလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ချာတိတ်မလေးတွေနဲ့ စာကျက်ဝိုင်းဆိုပြီးတော့ ဂိမ်းဆော့နေတာတွေ လျှော့..."

နောက်ထပ် တစ်မိုးသည်းလာတော့ စကားပြောလို့ မရတော့ပေ။ အဆင်းက တံခါးပေါက် ရှိသမျှကို လိုက်စစ်နေသလို အလင်းက ဘေးက တကောက်ကောက် ပါနေ၏။ ညဘက်ဆို ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးထက်ခိုင်က အမြဲတမ်း ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာသည်။

အဆင်းက ပွဲရုံငယ်လေးတစ်ခုမှာ လက်ထောက်မန်နေဂျာမို့ ပါလာသည့် စာရင်းဇယားတွေ လုပ်နေရင်း ဖခင်ကို စောင့်၏။ အလင်းကတော့ ကျောင်းသားဖြစ်သည့် အပြင် လူငယ်ပီပီ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေသည်။ သူငယ်ချင်းဆို ယောက်ျားလေး မိန်းကလေး အများကြီးရှိသလောက် ဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ် တရုန်းရုန်း စာကြည့်တာထက် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေကြတာပဲ များ ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဒီနှစ် ဆယ်တန်းကို မအောင်မှာ အဆင်းက စိုးရိမ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ မိသားစု သုံးယောက်မှာ နှစ်ယောက်က အလုပ်လုပ်နေကြသော်လည်း တစ်ယောက်အတွက် ပံ့ပိုးနေရတာက မနည်းမနောမို့ အိမ်မှာ သိပ်တော့ မပြည့်စုံပေ။ ပြီးတော့ ဦးထက်ခိုင်က ကားပွဲ

စားဖြစ်သည်။ ။ အလုပ်အကိုင်မကောင်းသည့် အခါ အိမ်၌ မြေထဲလည်း ဝင်ပါရသည်။ ။ ကျောက်သံပတ္တမြား အရောင်းအဝယ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ဦးထက်ခိုင်း ပါသည်။ ။

လူတစ်ယောက်မှာ အတော်ဆုံး အကောင်းဆုံးဆိုတာ တစ်ခုပဲ ရှိတတ်ကြပေမဲ့ ဦးထက်ခိုင်းကတော့ ဘယ်နေရာ ဘယ်မည်ဖြစ်ဖြစ် မသိတာ မတတ်တာ မရှိ။ မှ င်မောင်းလည်းကောင်းသည်။ ။ ဥပမိရုပ်ဖြောင့်သည်။ ။ စကားပြောပြီဆို တစ်ဖက်သား ငိုငါကျသွားလောက်အောင် စည်းရုံးနိုင်စွမ်းလည်း ရှိ၏။

ထိုအခါ ဦးထက်ခိုင်း ဘာပဲပြောပြော၊ ဘယ်နေရာမှာ ပဲ ဝင်ပါပါဘေးဖယ်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ပေ။ သို့သော် ဦးထက်ခိုင်း ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုတော်ပါသည် ဟု ပြောစရာတော့ မရှိပါ။ သိတာ တတ်တာတွေ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် များ လွန်းတော့ ဘယ်နေရာမှာ မှ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်မလာဘဲ ဟိုဒီပြေးလွှားရင်းနဲ့ သာ ရုန်းကန်နေရခဲ့၏။

နောက်ထပ် ဆိုးတာတစ်ခုက စားကျက်လှသည် ၊ ဘာညာစသော ရန်ပွဲတွေကလည်း ခဏခဏ။ ဖြစ်ပြီဆို အဆင်းပဲ ပြေးလွှားဖြေရှင်းရသည်။ ။ အချောအလှ သရဖူဆောင်းလောက်အောင် လှပသော အဆင်းသည် ချောလို့ လှလို့ နာမည်ကြီးတာထက် ‘ကောင်မလေးကြောင့် လျှော့ပေးလိုက်တာ’ ဆိုသည့် လူတွေ များ လာသောကြောင့် ဂုဏ်သတင်းကြီးခဲ့ရတာ ဖြစ်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးထက်ခိုင်းက စာရိတ္တ ဖောက်ပြားသူ မဟုတ်ပေ။ ဒီသား ဒီသမီးအတွက်သာ အရာရာ အဓိက ထားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ။ ဆိုးတေသည် မဟုတ်သော်လည်း မလိမ္မာသေးတာက အလင်းပဲ ဖြစ်၏။ အသုံး

အစွဲ လည်း မလျော့၊ စာကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားပါဆိုလည်း မရ၊ သူ့မှာ သိပ်လည်း လေးနက်မှုဆိုတာ မရှိသလောက်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

အလုပ်စားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး မစဲနိုင်သည့် မိုးကို နားစွင့်နေမိ၏။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညကိုးနာရီ ခွဲနေပြီ ...။

"မမ ..."

"ဟင် ..."

"မေးစရာရှိလို့ မှန်မှန်ဖြေမလား ..."

"ကိုယ့်ဟာကိုယ် စာသွားကျက်ကွာ ... မမေးနဲ့ ..."

"မမေးနဲ့ ဆိုလို့ ကို မေးချင်တာ ..."

ကုလားထိုင်က တစ်ယောက်ထိုင်လေးပဲ ရှိတာမို့ အလင်းက ပခုံးချင်းတိုက်၊ ကိုယ်နဲ့ တိုက်၍ ဇွတ်ဝင် ထိုင်သည်။

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဪ အလင်းရယ် ..."

လူက ပြုတ်ကျလုလုဖြစ်သွားသဖြင့် ကိုင်ထားသည့် ဘောလ်ပင်ကို ချထားလိုက်ကာ ခုံပြောင်းထိုင်ဖို့ အဆင်းက ထ၏။

"ဒီမှာ ပဲ ထိုင်ပါ မမကလည်း ..."

အလင်းက အဆင်း ခါးလေးကို ဖက်ထားလိုက်ပြီး ဝင်းနုသော ပခုံးစွန်းလေးမှာ သူ့မေးဖျားချိတ်ကာ ...။

"ကျွန်တော့်အစ်မက တော်တော်လှတာပဲ ..."

"မဖားနဲ့ ... လကုန်ခါနီး လက်ထဲမှာ တစ်ပြားမှ မရှိဘူး ..."

ဒီလိုပဲ ပွတ်သီးပွတ်သပ် ဆိုးနေကျမိုး အဆင်းက မဲ့ရွဲနေ၏။ မီးရော

င်အောက်မှာ ဝင်းသန့်သော ပါးပြင်လေးတွေက ကြည်နေသည် ။ ထူခဲ
နေသည့် မျက်တောင်တို စိပ်စိပ်လေးတွေကလည်း နက်မှောင်နေသည် ။

အဆင်းတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆံပင်ရှည်တွေက အလှဆုံးဖြစ်သည် ။ သိ
ပ်အရှည်ကြီးမဟုတ်ပါ။ တင်ပါး မထိတထိပဲ ရှိသည် ။ သို့သော် အနက်
ရောင်မဟုတ်ဘဲ သဘာဝအတိုင်း ကြေးနီရောင်သမ်းနေသည့် ဆံနွယ်
တွေက အုပ်ခဲပျော့နွဲ့နေသည် ။ ရှေ့မှာ ဆံမြတ်ပါးလေးတွေ ခပ်ဝဲဝဲချ
ထားတော့ ယဉ်တာလေးပေါ်မှာ နုသစ်သည့် မျက်နှာလေးက သိပ်ပြင်စ
ရာမလိုဘဲ လှနေ၏။

အလင်းက အဆင်းမျက်နှာကို ဘေးတိုက်ကနေ သေချာ ကြည့်ရယ်
ကာ . . .

"မမကို မေးစရာရှိတယ် . . ."

"လာပြန်ပြီ . . ."

"အဲ့ဒါ ခဏနားပါဦး . . ."

အဆင်းက စာရင်းဖိုင်ကို ဖွင့်လိုက်သဖြင့် အလင်းက ပြန်ပိတ်ပစ်သ
ည် ။ နောက်ထပ်ဖွင့်လိုက်မှာ စိုးကာ အဆင်း လက်ကိုပါ ဆုပ်ကိုင်ထား
လိုက်ပြီး . . .

"ဦးဇင်လင်းအောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးကို မမက စဉ်းစားမယ်လို့ ပြောလို
က်တယ်ဆို . . ."

"ဘာဖြစ်လဲ အဲ့ဒါ . . ."

"ဒီလူကြီးက ချောတာပဲရှိတာ . . . အသက်ကြီးပါပြီဗျာ၊ ဖေဖေကလ
ည်း ဘာမှန်းမသိဘူး . . . သူ့အသိုင်းအဝိုင်းက လူတွေဆို သူ့အရွယ်တွေ
ပဲ ရှိမှာ ပေါ့၊ မမလုံးဝမယူရဘူး . . ."

အဆင်းက အလင်း လက်ကလေးကို ဖယ်ချပြီး ထဖို့ ပြင်သည်။ ။ အလင်းက ဇွတ်ဖက်ထား၏။

"မမ ဖေဖေ နားပူလို့ နားအေးအောင် ပြောလိုက်တာ မဟုတ်လား . . . ဟင် ပြောစမ်းပါ . . ."

"ဪ . . . ကြိုက်လို့ တော့ ဟုတ်ပါ့မလား အလင်းရယ်၊ ဦးဇင်လင်း အောင်ကို ဖေဖေ ကြွေးပေးစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်လေ . . . ပြီးတော့ အဲ့ဒီလူက နားလည်တတ်တယ်၊ ဖေဖေဆီက ရစရာရှိလို့ မမကို တောင်းတာ မဟုတ်ဘူး . . . အဘက်ဘက်က စဉ်းစားကြည့်တော့ ရွေးချယ်သင့်နေတာတော့ အမှန်ပဲ . . ."

"တော်ပါဗျာ . . . ဒါပဲ . . ."

အလင်းက ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ နဖူးကနေ ဆံပင်ထဲ တိုးဝင်သွားသည့် လက်ကို လွှဲခါပစ်လိုက်၏။

"ယောက်ျားတွေ ငွေကျပ်ကျပ်ရှာနိုင်ပြီဆိုရင် ဒီလိုဘက်မှာ အောင်မြင်မှုတွေ ရသွားကြတာပဲ . . . မမက ခပ်ညံ့ညံ့ မိန်းမလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ခုမှ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာ . . . ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်နေပြီ၊ အားကိုးထိုက်တဲ့ ယောက်ျားဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကြီးနဲ့ ယောက်ျား မရှာစမ်းပါနဲ့ . . ."

"အလင်းရယ် . . . မဟုတ်တာလေးကို ဒေါသထွက်နေပြန်ပြီ၊ ရွေးချယ်သင့်တဲ့ လူလို့ ပြောတာလေ . . . သူ့ကိုပဲ ရွေးလိုက်ပြီလို့ မမ ပြောမိလို့လား . . ."

"ပြောလို့ လည်း မရဘူး . . . မမကို ယောက်ျား မယူရဘူးလို့ ကျွန်တော် ပြောပြီးသားနော်၊ ကျွန်တော် လည်း မယူဘူးဆိုတာ မမ ယုံချင်ယုံ

မယ့်ချင်နေ ... ကျွန်တော် မယူဘဲနဲ့ မမ မယူရဘူး ..."

"ဟင်း ..."

အဆင်း သက်ပြင်းချပစ်လိုက်ရင်း အလင်းမျက်နှာကိုပဲ မော့ကြည့်နေမိတော့သည်။ ဆယ်တန်း ကျောင်းသားတဲ့ ၊ သူ့ကိုယ်သူ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးနဲ့ တူလောက်အောင် မြင့်မား ထွားကျိုင်းနေပြီ ဆိုတာ ရော သိရဲ့ လား ...။

ခုထိ လိုချင်တာကို မရမက ပူနေတုန်း။ ဖြစ်ချင်ပြီဆို ဇွတ် ...။

"မယူဘူး ... ဘယ်ယောက်ျားမှ မယူဘူး၊ ရှင်လေးကိုပဲ မိန်းမရတဲ့ အထိ ကလေးပါ လိုက်ထိန်းပေးဦး မယ် ... ကျေနပ်ပြီလား ..."

အလင်း မျက်မှောင်ကြုတ်မပြေပါ။ ဘောင်းဘီအိတ် နှစ်ဖက်ထဲ လက်တွေထည့်လိုက်ပြီး ခပ်လှုပ်လှုပ် ပြန်လျှောက်လာကာ ...

"နောက်တစ်ခု မေးဖို့ ရှိသေးတယ် ..."

"ခက်တော့တာပဲ အလင်းရယ် ... ဒီမှာ လည်း ဘာမှ မလုပ်ရဘူး၊ သွား နောက်မှ မေး ... ဖေဖေ ပြန်လာရင် ရပ်စောင့်နေရဦးမယ်၊ ဧည့်ခန်းက သွားစောင့်နေ ..."

"မလိုပါဘူး ... ဖေဖေလာရင် ဒီလိုပဲ လှမ်းခေါ်နေကျဟာ ..."

"အို ဒီည မိုးတွေ သည်းနေတာ ... ခေါ်ရင် ကြားချင်မှ ကြားမှာ ပေါ့ ..."

"မမ ..."

အဆင်းပြောတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အလင်းက စားပွဲခုံဘေးမှာ ကိုယ်ကိုကိုင်၍ လက်ထောက်လိုက်ကာ ...

"မမနဲ့ ကျွန်တော် မောင်နှမ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ တကယ်လား ..."

"ဟင် ..."

အဆင်း မျက်နှာလေး ပျက်သွားသည်။ ဒီကိစ္စတွေကို အစဖော်ပေးလိုက်တဲ့ သူ တစ်ယောက်ကြောင့် သတိရတိုင်း မေးနေခဲ့တာ စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလှသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ပါးစပ်တွေ ကြောက်စရာကောင်းတာကို သိပေမဲ့ တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့တဲ့ အထိ တကောက်ကောက် လိုက်ပြောနေနိုင်တာ ကတော့ လွန်သည်။

"မမ ပြောလေ ..."

"အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကွာ ..."

ပြော၍ စကားဖြတ်လိုက်တာနှင့် အဆင်း ထရပ်လိုက်သည်။ အလင်းက အဆင်း ခြေလှမ်း ပြင်သည့် ဘက်မှာ လိုက်ပိတ်ထားလိုက်ကာ ...

"ဆီးသီးရောင်းတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်က ပြောတာ . . . မင်းတို့ ဒီမှာ လာနေတာ ငါမသိဘူးတဲ့ ၊ ကိုထက်ခိုင်ဆီကို အလည်လာရဦးမယ်တဲ့ ..."

အဆင်း မျက်မှောင်လေးကြုတ်၍ နားစွင့်နေ၏။ ဒါဘယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲ ဆိုသည့် အတွေးက ခေါင်းထဲမှာ ယောက်ယက်ခတ် ပြေးလွှားနေခဲ့သည်။

"သူပဲ မေးတာ ... မင်းက ‘နေသဏ္ဌာန်လင်း’ မဟုတ်လားတဲ့ ..."

မေးပြီး ရယ်ချလိုက်တာ အလင်း ခုထိ မျက်စိထဲက မထွက်ပေ။ သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာမှ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်လို့ မပြီးနိုင် ...

"ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒီနာမည်တွေကို ပေးတုန်းက ငါတို့ မင်းအဖေ
ကို ဝိုင်းရယ်ခဲ့ကြသေးတာ၊ လူပုံက ကြမ်းပုံကြမ်းတမ်းနဲ့ သူများကလေး
တွေကို ကောက်မွေးစားပြီး ကြင်နာလိုက်တာ တုန်ခါနေတာပဲ . . . နာမ
ည် ပေးဖို့ ကို ဟိုစာအုပ်ထဲလှန်ရှာ၊ ဒီစာအုပ်ထဲ ပြေးကြည့်နဲ့ . . . မင်း
တို့ နှစ်ယောက်ကို အတူတူ တစ်ပြိုင်တည်း ကောက်ရလာတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့
မင်းကို မင်းအစ်မက အရင်မွေးစားတာ၊ မင်းက သုံးနှစ်သားလောက် . .
. အဲ ဟုတ်ပါတယ် သုံးလေးနှစ်ပေါ့၊ ကောင်မလေးက မင်းထက်
လေးငါးနှစ်ကြီးမယ် ထင်တယ် . . . မင်းတို့ ကို မောင်နှမလို
သတ်မှတ်ပြီး နာမည်တူတွေ ပေးတော့ အထူးအဆန်းတွေမို့လို့
နားထဲမှာ စွဲနေတာ . . . မင်းက နေသဏ္ဌာန်အလင်း၊ ကောင်မလေးက
လသဏ္ဌာန်အဆင်း ဟုတ်တယ်နော် . . ."

ပြောနေသည့် လူကြီးဟာ ဒီနောက်ကြောင်းတွေကို သူသိစေချင်လို့
ပြောပြနေတာလား။ ဖေဖေတို့ ဖုံးဖိ ထားမှန်းသိလို့ တမင် ဖော်ကောင်လု
ပ်လိုက်တာလား။ ဘာလဲတော့ မသိ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတွေလည်း ရှိ
သည် ။ သူ့ဘေးမှာ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ပါ၏။

အားလုံးရှေ့မှာ တကယ့်အတွင်းရေး ကိစ္စတွေကို မိတ်ဆွေချင်း နှုတ်
ဆက်စကား ပြောတာမျိုး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး ပြောခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

"ငါတို့ လည်း ဒီဘက်ကို ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူးကွ . . . မိ
တ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေ ရှိတော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ . . ."

ဘယ်လို မျက်နှာကြီးနဲ့ ဘာတွေ ပြောလိုက်ပါသည် ဆိုတာကို ကုန်စ
င်အောင် မပြောပေမဲ့ အနည်းအကျဉ်း ပြောပြလိုက်တာနှင့် အဆင်းက
နားလည်သွားသည် ။

"အဲ့ဒီလူကြီးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့ လဲ . . ."

"ဦးချွန် ..."

အဆင်း နှုတ်ခမ်းလေး တင်းခနဲ စေ့သွား၏။ ဖေဖေ ညည်းညည်း ညူညူ ပြောဖူးသည့် နာမည်တစ်ခုကို နားထဲမှာ စွဲနေဆဲဖြစ်သည် ။

"ဦးချွန်ဆိုတဲ့ ကောင် နာမည်နဲ့ လိုက်ပါတယ်ကွာ ... ကလေးချင်း ရန်ဖြစ်အောင် မြှောက်ထိုး ပင့်ကော် ချွန်တဲ့ နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ ဟိုလင်မယားထဲ ဝင်ပါ ဟိုသားအမိ မတည့်အောင် လိုက်ပြော ... ဒီလို ကောင်မျိုးကျတော့ ငရဲကလည်း မကြီးဘူး၊ ဝဋ်လည်တာလည်း မရှိဘူး ... ဘယ်လိုလုပ် ဆင်ခြင်တော့မလဲ ..." တဲ့ ...၊

ဒီနာမည်ကို အဆင်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြားဖူးနေတာပါ။ အလင်းက အရွယ် ငယ်သေးတော့ ဒီအချိန်မှာ မမှတ်မိနိုင်။ သူမက အားလုံးကို သတိရနေဆဲ ဖြစ်သည် ။ အဓိကက သူမရဲ့ ဘဝ 'မြင်သာ' ဆိုသော စာလုံးရေးရေးလောက်သာ ထင်နေသည့် ခပ်နဲ့ နဲ့ ဆိုင်းဘုတ်လေးရှိသော ရွာကလေးတစ်ရွာရယ်၊ ဆင်းရဲချို့တဲ့ သော မိသားစုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဆင်းနဲ့ သက်ဆိုင်ခဲ့တာက အဖေတစ်ယောက်ပဲ ရှိသည် ။

မိထွေးရယ် ဖအေတူ မအေကွဲ မောင်နှမ သုံးယောက်ရယ်၊ ထိုမိသားစုထဲ မှာ ကျီးက နန်းအုပ် ထဲမှာ ဗျိုင်းဖြူလေးတစ်ကောင် ရှိနေသလို ဖွေးဖွေးနုနုလေးနှင့် တင့်တယ်နေသော အဆင်းကို မိထွေးက ဘယ်လိုမှ မရှုဆိတ်ပေ။ အဲဒီအချိန်မှာ အဆင်းနာမည်က 'မမိုးတိမ်' ဖြစ်သည် ။

"မိမိုးတိမ် လာစမ်း ..."

"မိုးတိမ်မ ... လာစမ်း ဒီကို ..."

စသဖြင့် ဒီနာမည်ကိုပဲ မုန်းတီးစွာ ခေါ်တတ်သည့် အပြင် ...

"မိုးတိမ်တွေရှိရင် ကောင်းကင်အလှ ပျက်တာပဲ ရှိတယ် ... ဘာကျ

က်သရေမှ မရှိဘူး၊ မုန်တိုင်း ဆိုတာလည်း တိမ်တွေ အရောင်ပြောင်းခြင်း တစ်မျိုးပဲ . . . ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ ရှင့်သမီးရှိနေလို့ လာဘ်ပိတ်တာ၊ ကောက်စိုက်ပါလား ပျိုးနုတ်ပါလားဆို ဘယ်သွားသွား မင်းသမီးရပ်နဲ့ . . . ဘယ်သူက ခိုင်းချင်မှာ လဲ . . ."

ပြောစရာ ဖြစ်လာတာက မောင်နှမတွေ အလုပ်လုပ်ကြပြီဆို အရွယ် လေးတွေ မလောက်လေး မလောက်စားပေမဲ့ သူ့အရွယ်နဲ့ သူ ငွေရအောင် ရှာနိုင်သည် ။ အမြဲတမ်း ကျန်ကျန်နေတဲ့ သူက မိုးတိမ်ပဲ ဖြစ်သည် ။ အရပ်လေးရှိပေမဲ့ ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့ပျော့ပျော့ ဖြစ်သည် ။ ပြီးတော့ အားလုံးထဲ မှာ အငယ်ဆုံး . . .

"အငယ်ဆုံးလေးပဲ နေပါစေ" လို့ ခွင့်လွှတ်တဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ဖို့ က သူက ကိုယ့်အမေမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငယ်ငယ်က မေမေပြောပြသည့် ပုံပြင်ထဲ ကလို မိုးတိမ်ဘဝက တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ပုံပြင်ထဲမှာ တော့ မောင် နှမ နှစ်ယောက်ကို ဖခင်ဖြစ်သူက တောကြီးမျက်မည်းထဲ ညာခေါ်သွားပြီး စွန့်ပစ်ခဲ့သည် ။ ဒါပေမဲ့ သံယောဇဉ် မကုန်တော့ ‘အဖေ ကွမ်းတံတွေး ထွေးရာအတိုင်း ကြည့်လိုက်ခဲ့’ လို့ တံတွေးထွေးခဲ့ဖော် ရ သေးသည် ။

ဖေဖေကတော့ ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်မှာ မိုးတိမ်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့တာ ခုချိန်ထိ အစအနပင် မတွေ့ရတော့ပါ။ ဈေးသည် တွေမြင်တော့ ဗိုက် ဆာသည် ။ စားစရာ ပိုက်ဆံမပါသဖြင့် ကြော်နဲ့ လှော်နဲ့ တွေ့နဲ့ ဝေးတဲ့ ဘက်ကို ကွေ့ရှောင်ထွက်ခဲ့၏။ လူတွေများများ စည်ကားလျှင် ပို၍ အား ငယ်လာသလို ခံစားလာရသောကြောင့် လူနည်းစု ဘက်ကိုပဲ သွားခဲ့သ ည် ။

ထိုအခါ သူမ ရောက်သွားခဲ့သည် က ကန်တော်ကြီးစောင်းဆိုသည့်

လူသူကင်းရှင်းသော ကမ်းစပ်နားကို ဖြစ်လေသည်။ ကမ်းစပ် သစ်ပင် အုပ်အုပ်ကြီး၏ မြစ်ခွဆုံထဲမှာ ကော်ဇောလှလှလေး ခင်းလျက် စားစရာ တွေ အစုံအလင်နှင့် သန့်စင် ချောမွေ့နေသော ကလေးတစ်ယောက်ကို သူမ လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

လူငယ်လေးက ဖြန့်ခင်းထားသည့် မုန့်တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု နှိုက် စားနေရင်း သူမ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ကြည့်နေတာကိုလည်း မကြာမကြာ မော့ကြည့်သည်။ ။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူကြီးသူမ ဘယ် သူ့ကိုမှ လည်း မတွေ့။ အကြာကြီးကြာအောင် ကြည့်နေပေမဲ့ ဘယ်သူမှ ရောက်လာတာလည်း မမြင် ...

မိုးတိမ်က အနားတိုးသွားကာ ...

"မောင်လေး ... မောင်လေးရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ ရော ..."

မိုးတိမ် မေးလိုက်မှ စားသောက်နေသည့် တလှုပ်လှုပ် ပါးစပ်လေးက ရပ်တန့်သွား၏။ သူမကို မော့ကြည့်ပြီး ဟိုဒီ လိုက်ရှာသည်။ ။ ခေါင်းတစ် ပတ် လည်သွားအောင် လိုက်ကြည့်ပြီးမှ ...

"ကြီးကြီးမှ မရှိတော့ဘူး ..."

ဟု ရေရွတ်ရင်း အလန့်တကြားလေး ထရပ်ရှာသည်။ ။ ဘဝအခြေအ နေချင်းက ကွာခြားနိုင်သော်လည်း စွန့်ပစ်ခံရပုံချင်း တူ၏။ တစ်ရက်တည်း တစ်ချိန်တည်း စွန့်ပစ်ခံကြရကာ အုပ်ထိန်းသူတွေ ထိန်းကျောင်း တွေ့ဆုံပေးတာ မဟုတ်ဘဲ ဒီနေရာမှာ နှစ်ယောက်လာဆုံမိကြတာကလည်း တိုက်ဆိုင်လွန်းပါသည်။ ။

ကလေးက ငိုသည်။ ။ လေးနှစ်ကျော် ငါးနှစ်လောက်ပေမဲ့ သူမနှင့် စာလျှင်တော့ ကလေးပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုအချိန်မှာ ကတည်းက ဒီကောင်

လေးကို အကြင်နာ ပိုခဲ့ရတာ မိုးတိမ်ပဲ ဖြစ်၏။

"တိတ် . . . မောင်လေး မငိုနဲ့ ၊ လာ . . . ဒီနားမှာ မောင်လေး မေမေ တို့ ကို မမတို့ လိုက်အော်ခေါ်ကြမယ်၊ မမ အော်ပေးမယ် သိလား . . ."

နှစ်ယောက်စလုံးက လူမမယ်တွေပဲ ရှိသေးသည် ။ ဦးထက်ခိုင်နှင့် တွေ့ဆုံမိကြတော့ မိုးတိမ်က သူမတို့ ဘာဖြစ်လာသည် ကို သေချာပြောပြနိုင်သည် ။ အလင်းကတော့ ငိုမဲ့မဲ့လေးသာ . . .

"လူလေး နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ . . ." မေးတော့ . . .

"နေမဝင် . . ."

ဟု တုံးတိတ် ဖြေသည် ။ ဦးထက်ခိုင်က သူ တာဝန်ကျသည့် အချိန်မှာ တိုက်ဆိုင်စွာ ဆုံစည်းလာခဲ့သဖြင့် သူနဲ့ ရေစက်ဆုံခြင်းဟု သတ်မှတ်၏။ ကလေးတွေကို နာမည်တွေ ပြောင်းပစ်လိုက်ပြီး မွေးစားခဲ့သည် ။ ထို့နောက်မှာ တော့ သူကိုယ်တိုင် ပန်းခြံစောင့် မလုပ်တော့ဘဲ ပိုက်ဆံရရေးအတွက် ဘာမဆိုဝင်လုပ်၊ ဝင်ပါနှင့် ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် ဖြစ်လာ၏။

ဦးထက်ခိုင်သည် ကလေးမရှိခဲ့သော မုဆိုးဖို တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ကလေးနှစ်ယောက်ကို နှစ်သက် လိုလားစွာ မွေးစားခဲ့သည် ။ သို့သော် ထိုကလေး နှစ်ယောက်ကလည်း မောင်နှမ မဟုတ်ခဲ့ပေ . . ။

"ဒုံး . . . ဒုံး . . ."

"ဟော . . ."

ဘာဖြစ်မလဲလို့ စောင့်တဲ့ သူက စောင့်သည် ။ အဆင်းမဖြေနိုင်ဘဲ တွေးလို့ ကောင်းနေတုန်း အိမ်ရှေ့တံခါး ထုသံကြီးကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည် ။

"လာပြီဖေဖေ ..."

အလင်း ပြေးထွက်သွားပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။ ။ ပျဉ်တံခါးနှစ်ချပ်ကို အကုန်မဖွင့်ရသေးဘဲ ဦးထက်ခိုင်က တိုးတိုက်ဝင်သည်။ ။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကမန်းကတန်း ပြန်လှည့်ပိတ်၏။

"အပြင်မီးတွေ ပိတ်လိုက် သားငယ် ... မြန်မြန် ..."

"ဗျာ ..."

အလင်း ကြောင်တောင်တောင် ပြန်မေးစဉ် ဦးထက်ခိုင်က သူပဲ မီးပြေးပိတ်ကာ ...

"လာ ... လာ"

အလင်း လက်ကို ဆွဲ၍ အထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

"ဖေဖေ ..."

အထဲက ထွက်လာသည့် အဆင်းကိုပါ ပြန်တွန်းထည့်ကာ အတွင်း တံခါးကို ထပ်ပိတ်သည်။ ။

"ဘာဖြစ်လာတာလဲ ... ဖေဖေ"

အဆင်း မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် မေးရင်း အထဲက မီးချောင်းကို သူမပဲ သွားပိတ်သည်။ ။ ပြီးမှ အတွင်း မီးရောင်ပြာလဲ့လဲ့လေးကို ဖွင့်သည်။ ။

"သမီးထင်တယ် ... ဖေဖေ ဦးစိန်လုံးတို့ နဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်လာတာ မဟုတ်လား ..."

"ဟုတ်တယ် ..."

ဦးထက်ခိုင်က စာကြည့်စားပွဲ ကုလားထိုင်မှာ ပက်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်၏။

"ဘာဖြစ်လာတာလဲ မမေးနဲ့ . . . ဒီလူတွေ ဖေဖေလိုပဲ ဘယ်အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် သူတို့ နဲ့ ကင်းတာ သိပ်မရှိဘူး . . . သူတို့ အုပ်စု တောင့်တော့ ဖေဖေက မှန်မှန်မှားမှား ရှောင်ရတာပဲ . . . ခုကိစ္စက . . ."

ဆက်ပြောမည် ပြင်ပြီးမှ ဦးထက်ခိုင် ရပ်တန့်သွားသည်။ ။ အပြင်ကို နားစွင့်ကြည့်သလို မျက်မှောင် ကြုတ်၍ ငြိမ်သက်နေရင်း . . .

"ခုကိစ္စကတော့ ဖေဖေ လွန်သွားတယ် ထင်တယ် . . ."

ဟု နောင်တ ရသံကြီးနှင့် တိုးတိတ်စွာ ပြောသည်။ ။ အဆင်း မျက်နှာ လေး ပျက်လျက် . . .

"ဘာတွေ ဖြစ်လာလို့ လဲ ဖေဖေရယ် . . . ဖေဖေ ဘာလုပ်ခဲ့တာလဲ ဟင်၊ အဲဒီလူကြီးက အပေါင်းအသင်း တွေ အကုန်လုံးကလည်း လူမိုက် တွေချည်းပဲ . . . တကယ့် နာမည်ကြီး . . ."

"ဟုတ်တယ် . . . ဖေဖေကလည်း ခဏခဏ ရှောင်တိမ်းနေရတဲ့ နာကြည်းချက်တွေနဲ့ သူတို့ လျှို့ဝှက် ထားကြတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ဖော် ကောင်လုပ်ခဲ့မိတယ် . . ."

"ဟင် . . ."

အဆင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး ဘယ်ဘက်ကဖြစ်ဖြစ် စည်းကမ်းမဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ ။ တစ်ပါး သူအပေါ် မကောင်းကြံခြင်းလည်း မည်၏။ အလင်းကတော့ လူငယ်ပီပီ အဆင်း တွေးမိတာမျိုးလို မဟုတ်၊ အဆင်းလိုလည်း မမျိုသိပ်နိုင် . . .။

"အဲဒီဆိုရင် ဖေဖေ ညစ်ခဲ့တာပေါ့ . . ."

ဦးထက်ခိုင် ခေါင်းမခါခဲ့ပါ . . .။

"ဖေဖေရာ . . . ဖေဖေပြောတော့ ကိုယ့်ဘက်က မှန်နေဖို့ ပဲ လိုတာ ဆို၊ ကိုယ်မှန်နေရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ရဲတယ်ဆို . . ."

"ဟုတ်တယ်သား . . . အခု ဖေဖေ ရင်မဆိုင်ရဲလို့ ပြေးခဲ့ရတာပဲ၊ ဒါ ပေမဲ့ ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ အမှန်တရားတွေ ရှိနေတုန်းကလည်း ဖေဖေ သူတို့ ကို ရှောင်ခဲ့ရတာပဲ . . . အဲ့ဒါတွေကြောင့် ခုလို မှားကုန်တာ . . ."

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေရာ . . . မကောင်းမှန်း သိရက်နဲ့ လုပ်ပစ်ခဲ့တာ ဖေဖေက လွန်တာပဲ . . ."

"အလင်း . . ."

အဆင်း ခေါ်လိုက်တော့ အလင်းက ဘုကြည့်ကြည့်၏။

"မှားခဲ့ပါတယ်လို့ ဖေဖေ ပြောနေတဲ့ ဟာ . . . ဘာဖြစ်လို့ ထပ်ပြီး အပြစ်တင်နေရတာလဲ . . ."

"အပြစ်တင်တာ မဟုတ်ဘူး လေ . . . ကိုယ်သာမမှားဘူးဆိုရင် အလင်း ဒီလို တံခါးပိတ်ပြီး ပုန်းနေမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ လူလူချင်း ရှောင်နေဖို့ ကို မလိုဘူး . . . ဖေဖေ အခု ဘာပြဿနာ ဖြစ်လာတာလဲ . . ."

ပြောနေရင်း အလင်းက ပိတ်ထားရသည့် တံခါးကို လျှောက်သွားပြီး တက်ခေါက်သည် ။ ဖအေကရော အစ်မကရော ချစ်နေကြသည် မို့ တစ်ခါတလေ လူဆိုးလေးလို့ ခေါ်ရလောက်အောင် ဆိုးသည် ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ခုချိန်ထိ ‘အလင်း’ လို့ ထည့်ပြောနေတုန်း ဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော်လို့ ပြောတာက ရှားရှားပါးပါးပင်။ စိတ်တို လာပြီဆို ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ထဖြစ်တတ်တာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်။ ထိုအခါများမှ မသိသလို၊ ဆိုးသလို လုပ်နေခဲ့တာတွေ အကုန်ပျောက်၏။ သူ့စကား၊ သူ့

အယူအဆတွေမှာ မသိတာ၊ မတတ်တာ ဘာမှ မရှိ။ ခုလည်း တစ်ယောက်တည်း ဒေါသတွေ ထွက်နေတာ တဖြည်းဖြည်း အရှိန်တက်လာ၏။

"ဖေဖေပြောလေ . . . ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဒီလူတွေက အုပ်စုလိုက် တောခွေးတွေလို လိုက်နေရအောင် ဒါ တောကြီးမျက်မည်း မဟုတ်ဘူး . . ."

"အလင်း . . . တိုးတိုး ပြောစမ်း . . ."

အဆင်းက အလင်းဘေးကို လျှောက်သွားပြီး လက်မောင်းကို ဆောင့်ဆွဲ၍ ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ဆူသည် ။ ပြီးမှ ဒီဘက်ပြန်လှည့်ကာ . . .

"ဖေဖေ . . . ဘောင်းဘီအနားမှာ မိုးတွေ စိုနေတယ် မဟုတ်လား၊ ပုဆိုး သွားလဲလိုက်ပါဦး . . . ပြီးမှ အေးဆေး ပြောကြတာပေါ့ . . ."

"ပြောမှ ဖြစ်မယ် သမီး . . . အေးဆေးနေလို့ မရဘူး၊ ဖေဖေတို့ ဒီကနေ အမြန်ဆုံး ပြောင်းရွှေ့ကြမှ ဖြစ်မှာ . . ."

"ဟင် . . ."

"ဟုတ်တယ် . . . ဖေဖေကြောင့် သူတို့ မနည်းမနော ဆုံးရှုံးသွားတာ၊ ဒီတစ်ခါ ရှောင်နေ လွှဲနေရုံနဲ့ မပြီးနိုင်ဘူး . . . သူတို့ ဒီညမဟုတ်လည်း နောက်နေ့တွေမှာ လိုက်လာကြမှာ ပဲ . . ."

"ဖေဖေရယ် . . . ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းအောင် လုပ်ကိုင်နေကြတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်ခဲ့သလား . . ."

"ကိုယ်က မဟုတ်ပေမဲ့ သူတို့ က ငြိစွန်းတာတွေ လုပ်နေကြတာ . . . အဲ့ဒါကို ဖေဖေက ဖော်လိုက်တာလေ . . ."

အလင်း မျက်နှာကို အဆင်း ဖျတ်ခနဲ ကြည့်သည် ။ အလင်းက ဦးထ

ကံခိုင်ကိုပဲ မကြည်မလင် စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာဘက်မှ ဒုန်းခနဲ မြည်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဦးထက်ခိုင် ကိုယ်ကြီးမတ်သွားသည် ။

"ဒုန်း . . ."

နောက်ထပ် မြည်သံထွက်လာလျှင် အလင်း တက်ခေါက်ကာ . . .

"လူပါးဝလို့ . . ."

"အို . . . အလင်း . . ."

"ဒုန်း . . ."

အဆင်း ဆွဲလို့ မရတော့ပေ။ တံခါးကို ဒုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်ကာ အလင်းပြေးထွက်သွား၏။

"သား . . . လူလေး . . ."

"အလင်း . . . ပြောနေတယ်နော် . . ."

"ဖယ်စမ်းပါဗျာ . . . ကြောက်နေရင် ပိုဆိုးလာမှာ ၊ ဒီလူတွေက ဘာမို့လို့လဲ . . ."

အဆင်းကဆွဲ၊ ဦးထက်ခိုင်က ဆွဲနှင့် အလင်း အရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ဖို့ ဘယ်လိုမှ တိုးမရဘဲ ဖြစ်သွား၏။

"ဒီကောင်တွေ ခြောက်ယောက်လောက် ရှိတယ်သား . . . မိုက်ရှူးရဲ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ကွာ၊ မင်းကို ငါမွေးထားတာ လူမိုက် လုပ်ခိုင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး . . . မိဘဆိုတာ သားသမီးအတွက် ရင်စည်းခံကြတာသာ ရှိတာ၊ တွန်းလွှတ်ပြီး သေတွင်းထဲပို့တာ မရှိဘူးကွ . . ."

"ဘာဆိုလဲ ဖေဖေလ . . . ဒီသုံးယောက်ပဲ ရှိတာ ဘယ်သူ ဘာပြဿ

နာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူက ဖြစ်ဖြစ် ရှင်းပေးခွင့်ရှိတယ် ... ဖယ်ပါ မမရာ ..."

"အို ... မသွားရပါဘူးလို့ ဆိုမှ ..."

"ဒီလောက် မင်းဖြစ်နေရင် ဖေဖေပဲ သွားရှင်းလိုက်တော့မယ် ..."

"ဖေဖေ ..."

အဆင်း အဖေ့ကိုဆွဲရ၊ အလင်းကို ဆွဲရနှင့် အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသည် ။ မနိုင်မနင်း ဖြစ်လာတော့ မျက်ရည်တွေ မလွယ်တတ်ပါဘဲ ငိုချင်လာ၏။

"ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောလို့ မရတော့ဘူး . . . အဆင်းကိုလည်း သနားကြပါဦး ..."

အဆင်း၏ ငိုသံလေးကြောင့် အလင်း၏ ရုန်းဖယ်ခြင်းတွေ ရုတ်ခြည်းငြိမ်ကျသွား၏။ ဦးထက်ခိုင် တံခါးကို လှမ်းကိုင်ပြီးသည့် လက်က ပြန်ပြုတ်ကျလေသည် ။

"ဒီလောက် သွေးဆူနေကြတဲ့ လူတွေကို ထွက်တွေ့တော့ ကိုယ်ပဲ နာမှာ ပေါ့ ဖေဖေ ... သူတို့ တောင်မှ အထဲကို ဝင်မစရဲဘူး၊ စိန်ခေါ်ထုတ်ဖို့ လည်း မဖြစ်နိုင်လို့ ထွက်လာအောင် ရန်စနေတာကို သူတို့ ဆင်တဲ့ အကွက် ထဲ ဘာဖြစ်လို့ ဝင်မှာ လဲ ... ပြဿနာတစ်ခုကို နေရာတကာ ဓားကို ဓားချင်း၊ လှံကို လှံချင်း ယှဉ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ အဆင်းတို့ တိုင်ပင် ဆွေးနွေးဖို့ အချိန်ရှိပါသေးတယ် ..."

နောက်ထပ် ခြံပြင်ကနေ တစ်စုံတစ်ရာနှင့် လှမ်းပစ်သံလည်း ထွက်မလာတော့ပေ။ အလင်း မှုန်ကုပ်ကုပ်ကြီးနှင့် ငြိမ်ကျသွား၏။ ဦးထက်ခိုင်ကလည်း နောက်ပြန်လှည့်သွားသည် ။

မနက်ဖြန်ဆိုသော အချိန်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်လာနိုင်မလဲ . . .။

* * *

အခန်း(၂)

ဒီနေ့မှ အလုပ်ထဲမှာ စာရင်းဇယားတွေ ရှုပ်ကာ အိမ်ပြန်နောက်ကျနေသည်။ ပြန်လို့ ရပြီ ဆိုတော့လည်း လာကြိုမဲ့သူကို ထိုင်စောင့်မနေချင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ထပြန်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ညဘက် မိုးချုပ်စပေမဲ့ လူပြတ်တဲ့ နေရာတွေက ပြတ်သည်။

ဒီနေ့ အလင်း ကျူရှင်လည်း မရှိပေ။ ဖေဖေလည်း အိမ်မှာ ပဲ ရှိသည်။ တစ်ယောက်ယောက်တော့ လိုက်လာမှာ ပဲဟု တွက်ကာ လမ်းမှာ ဆုံမိမည် ထင်ခဲ့သဖြင့် ရှေ့ကို မျှော်ကြည့်လိုက်၊ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လိုက်။ ဒီဘက် လမ်းချိုးတွေမှာ ကားသွားကားလာကလည်း ပြတ်နေသောကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖြစ်လာခဲ့မိသည်။

"ဟိတ် ... နေဦး ..."

ထိတ်လန့်နေတုန်းမို့ နောက်ကအသံကြောင့် ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထသွားသည်။

"ဟိတ် ... ပြောနေတာ မကြားဘူးလား ..."

ပြောရင်း ပြေးလိုက်လာကြ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ယောက်ျားကြီးလေးယောက် ရပ်ပစ်လိုက်သည့် ကားပေါ်ကနေ ဆင်းပြေးလာကြတာ ဖြစ်သည်။ ချက်ချင်း အဆင်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချ

က်မှာ ဝိုင်းရံလိုက်ကြပြီး ဖြစ်ကာ ...။

"ဘယ်မှာ လဲ ... နင့်အဖေ ..."

အဆင်း၏ ရှေ့မှာ ခါးထောက်ရပ်လိုက်ပြီး မေးသူက ဦးစိန်လုံးပဲ ဖြစ်၏။ အခြားသော လူဆိုးတွေလို မုတ်ဆိတ်ပါးမြိုင်းမွေး ဘာမှ မရှိသည့် အပြင် မျက်ခုံးနေရာတွေမှာ လည်း ပြောင်သလင်းခါနေ၏။ နှာခေါင်းက ပြားပြားတိုတို ဖြစ်ကာ ပြာမည်းသော နှုတ်ခမ်းထူကြီးနှင့် မျက်လုံးမည်းများကြောင့် သာ မျိုးရိုးမပျက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုမျက်နှာကြီးထဲမှာ မျက်လုံးကြီးတွေ ဝင်းဝင်းလက်လက်နှင့် တော်တော် ကြည့်ရဆိုးနေခဲ့သည် ။ အားလုံး လူလေးယောက်ဖြစ်ကာ အသက် ခပ်ရင့်ရင့် ဗလကောင်းကောင်း တွေ ဖြစ်၏။

လေးယောက်စလုံးကို ခပ်ရဲရဲ ဝေ့ကြည့်ကာ စိတ်ထဲက ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို မပေါ်လွင်အောင် အဆင်း မျက်နှာကို တည်တင်းနေအောင် ပြင်သည် ။ ကိုင်ထားသည့် ဆွဲခြင်းကို မသိမသာ ဖိအုပ်ထားမိပြီး ...

"ဖေဖေ ... ခရီးထွက်သွားတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ ..."

"ဘာ ..."

ဦးဟာနူး ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်သွားသည် ။

"အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လာမပြောနဲ့ ... ဒီက ပြဿနာတွေကို မဖြေရှင်းဘဲ ဒီလိုသာ ထွက်ပြေးလို့ ကတော့ အရိုးတခြား အသားတခြား တောင် ဖြစ်သွားဦးမယ် ... ဟာနူးကို ဘာကောင်မှတ်နေလို့ လဲ၊ ဟွန်း ... နင့်အဖေကြောင့် ငါ့မှာ ငါးရာကျော်ဖိုးလောက် ပစ္စည်းတွေ ပါသွားတယ်၊ အဲ့ဒါကို သူ ပြန်မပေးလို့ လုံးဝ မရဘူး ... မရရတာ ယူမှာ ပဲ၊ မရှိ ရှိတာ ပေးရမယ် ... အိမ်ခြံ အတွင်းပစ္စည်း၊ အဲဒါမှ မပြည့်နိုင်ရင် သ

မီးကို သိမ်းမယ် ..."

"ရှင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့ ..."

"ဟား ဟား ဟား ... နင့်အဖေက အရင် ယုတ်မာတာလေ၊ မဆိုင်
တဲ့ အပေါက်က ဂလိုက်ခေါက်တော့ ခေါက်တဲ့ သူဆီမှာ လူစုမှာ ပေါ့ . .
."

ပြောနေရင်း အဆင်းတစ်ကိုယ်လုံးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၏။
သိပ်မလင်းပေမဲ့ မှောင်မိုက်နေတာ လည်း မဟုတ်သည် မို့ ဆံပင်တွေ
နောက်မှာ စုစည်းကာ ဗေဒါရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် အဆင်း၏ ပုံရိပ်လေး
မှာ အကွေ့ အဝိုက် ကောက်ကြောင်းတွေ ထင်းနေသည် ။

ဘေးမှ ရယ်သံ သဲ့သဲ့တွေ ထွက်လာလျက် မသတိစရာ စကားသံ
တွေလည်း ရောထွေးပါလာ၏။ ရှက်သည့် စိတ်နှင့် အဆင်း တစ်ကိုယ်
လုံး ရှိန်းဖိန်းထူပူသွားသည် ။

"ဟား ဟား ဟား ... ဒီနည်းနဲ့ ငါ့ရင်ပူတာတွေကို ဖြေသိမ့်ရမယ်
ဆိုလည်း မဆိုးပါဘူး။ ဘာတဲ့ ... ခုခေတ် လူငယ်တွေ ပြောတာ ..."

"ရေရေလည်လည် လန်းတယ်ဆိုတာ ..."

"အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဟား ဟား ..."

"လူယုတ်မာတွေ ..."

အဆင်း မျက်လုံးထဲမှာ ရှက်ခြင်းမှ လွဲ၍ ဘာမှ မမြင်တော့ပေ။ ကိုင်
ထားသည့် ဆွဲခြင်းနှင့် အားရှိပါးရှိ လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်၏။

"ဖြန်း"

"အား"

မစာမနာ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပြောချင်တိုင်း ပြောနေကြသည် မို့ ရိုက်ချက်ကို အားလုံး သတိလက်လွတ် ခံလိုက်ကြရ၏။ မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်ကာ ဘေးလူ၏ မေးဖျားကိုပါ ဆက်တိုက် ဆွဲချသွား၏ ။ ဆွဲခြင်း၏ ရိုက်ချက်ကြောင့် လူနှစ်ယောက် ဒယိမ်းဒယိုင် ဖြစ်ကုန်ရင်း ညည်းသံတွေ ထွက်လာကြသည် ။

"အံ့မာ ... နင်ကလား ..."

"တစ်ခါတည်း ဆွဲသိမ်းပစ်မယ် ..."

"အို ... လွှတ် ..."

"ခွေးကောင်မလေး ..."

လေးယောက်စလုံး အဆင်း ဆီကို သဲကြီးမဲကြီး ပြေးကပ်ကြသည် ။ ထိုစဉ် စက်ဘီးတစ်စီးသည် အရှိန်နှင့် ပြေးဝင်လာကာ ဘေးစွန်က လူကို ဒုန်းခနဲ ပစ်ဆောင့်၏။

"ဒုန်း ..."

"အား ..."

"ဟာ ..."

အတိုက်ခံရသည့် လူက လန်ထွက်သွားကာ ဘေးလူကိုပါ ချိတ်မိပြီး ဗုန်းခနဲ လဲကျသွား၏။ ထို့အတူ စက်ဘီးစီးသည့် လူသည် လူရော စက်ဘီးရော မလှမ်းမကမ်း လဲကျသွားပြီး ...

"အလင်း ..."

အဆင်း ဝမ်းသာအားရ လှမ်းအော်မိ၏။ အစတည်းက ပြင်ဆင်လာသူမို့ အလင်းက စက်ဘီးကို လွှတ်ပြီး လွှတ်အောင် ရှောင်ထွက်သည် ။

ထို့ကြောင့် သူ ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ အဆင်းဆီကို ပြေးလာသည်။ ။

"ခွပ် . . ."

"အင့် . . ."

အဆင်းကို မရမက ဆွဲချုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် လူကြီးမျက်နှာ လည်ထွက်သွားသည်။ ။ ချုပ်နှောင်မှုက လျော့ရိလျော့ရဲ ဖြစ်သွားတော့ အဆင်း ဆောင့်ရုန်းကာ ဒဏ်ရာနှင့် ငိုက်ကျသွားသည့် မျက်နှာကိုပဲ လက်ပြန် ထပ်ရိုက်ပစ်လိုက်၏။

လေးယောက်မှာ သုံးယောက်စလုံး ပွဲဦးထွက် ခံလိုက်ရသဖြင့် အသိုက်ပျက်သွားသည့် ငှက်တွေလို ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ။ နောက်တစ်ယောက်က ဗလ ကောင်းကောင်း ထွားထွားကြီးမို့ အလင်းအတွက် အဆင်း စိတ်ပူသွားမိသည်။ ။

"ငနာလေးတွေ မှတ်လောက်အောင် ပညာပေး လွှတ်လိုက်စမ်း . . ."

ဦးဟာနူး လမ်းပေါ်ကနေ မထနိုင်သေးဘဲ ဒေါသတကြီး ကြိမ်းဝါး၏။ ။ ထိုစကားသံ၏ နောက်မှာ ဓားရောင်ဝင်းခနဲ လက်သွား၏။

"အလင်း . . . အလင်း . . . သူတို့ မှာ ဓားနဲ့ . . ."

"ဟေ့ . . . ရပ်လိုက်ကြစမ်း . . ."

အဆင်းကလည်း လှမ်းအော်သည်။ ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှာ ဦးထက်ခိုင်၏ အော်ဟစ်သံကြီးလည်း ပျံ့လွင့် ရောက်ရှိလာ၏။ အလင်းလှည့်လိုက်တော့ ဓားကို သူက ရုတ်တရက် ငေးခနဲ ဖြစ်ကာ ဦးထက်ခိုင်ဆီကို လှည့်ကြည့်၏။ ပြီးမှ အဆင်းထံသို့ပဲ ဦးတည်ကာ . . .

"ဟိတ်လူကြီး . . ."

အလင်း စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ဓားသမားဆီ ပြေးဝင်သည်။ ကိုယ်လုံးချင် ပစ်တိုက်လိုက်ပြီး ဓားကိုင်လက်ကို တအား ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ဓားသည် လက်ခနဲ လွင့်ထွက်သွားကာ . . .

"ဒုတ် . . ."

"အား . . ."

အော်သံနက်ကြီး ထွက်လာကာ အားလုံး ကြက်သေ သေသွားကြသည်။ ။ ဦးဟာနူးသည် သူ့ဘေးက လူထဲမှ အော်သံကြီးကြားကာ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဓားရိုးတစ်ဆုံးထိ စိုက်ဝင်လျက် ကွေးကောက် လဲကျသွားသောလူနှင့် ဘေးကို ရောက်လာသည့် ဦးထက်ခိုင် . . ။

"ထက်ခိုင် . . . မင်း . . ."

ဦးထက်ခိုင် တအံ့တသြကြီး ဖြစ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ် . . . ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါမင်းတို့ စတာပဲ . . . အေး အစက မင်းတို့ မှာ ငွေတွေပဲ ဆုံးရှုံးတာ၊ အခု ငါထပ်ဖော်လိုက်ရင် ထောင်တန်း ကျတဲ့ အထိ ဖြစ်ကုန်မှာ ပဲ . . . ဘယ်လိုလဲ . . ."

"မင်း . . . မင်းသတ်လိုက်တာပဲ၊ မင်း . . ."

ဦးဟာနူး လူမိုက်လုပ်စားနေပေမဲ့ လူသတ်တဲ့ အထိတော့ မကြုံခဲ့ဖူး ထင်သည်။ ။ လူးလဲထရပ်၍ ယိမ်းယိုင်သွားခြင်းကိုလည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ နောက်ကို အထိတ်တလန့် ဆုတ်နေ၏။ ကျန်သည့် လူတွေကတော့ ကားဆီကို ပြေးကုန်ကြပါပြီ . . ။

ရှုပ်ထွေးကုန်သည့် အခြေအနေတွေထဲမှာ လူတွေရယ်၊ ဓားရယ် ရှုပ်

ယုတ်ခတ်လျက် ညအမှောင်ထဲမှာ ပျောက်ကွယ်နေခဲ့၏။ တုံးလုံး ငြိမ်သက်နေပြီ ဖြစ်သည့် လူသေကောင်နှင့် သူတို့ သုံးယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည် တွင် . . .၊

* * *

အခန်း(၃)

"ဒီစာမေးပွဲ မဖြေတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ . . . ကျွန်တော် မနေခဲ့နိုင်ဘူး . . ."

"အလင်း. . ."

မျက်ရည်တွေ စိုရွဲနေသော မျက်နှာလေးမှာ နီရဲညိုမောင်လျက်ရှိကာ နှုတ်ခမ်းသားလေးများ ပင် တုန်နေသည်။ အလင်းကလည်း ဘာမှ ထပ်မပြောပေမဲ့ အမိန့်ကိုတော့ မနာခံနိုင်သည့် အဖြေအား မျက်ဝန်းများ နှင့် ပေးခဲ့၏။

"ငါတို့ မှာ အခု ဖေဖေမရှိတော့ဘူး . . . သေဆုံးခဲ့တာ မဟုတ်ပေမဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခွဲခွာနေကြရမှာ ၊ ဖေဖေမရှိတော့ရင် မင်းရဲ့ မိဘက ငါပဲ . . . မင်း ငါ့ရဲ့ စကားကို ခုတည်းက တော်လှန်ပြောဆိုနေမယ်ဆိုရင် . . ."

"တော်လှန်တာမှ မဟုတ်တာ . . . မမက ကျွန်တော့်ထက် အကြီးဆိုပေမဲ့ ငါးနှစ်လောက်ပဲ ကြီးတာ၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေး . . . အဖေ မရှိရင် သားက အားပဲ မမ၊ အဖေနေရာကို သားက ယူရမှာ ပဲ . . . မိန်းကလေးဆိုတာ ဦးစားပေးအဆင့်မှာ ပဲ ရှိရမယ် . . . မမ ဦးမဆောင်ပါနဲ့ . . ."

"တော်စမ်းကွာ . . ."

အဆင်း အော်ပစ်လိုက်ပေမဲ့ ငိုသံကြောင့် ဩနေသည့် အသံက တိုးတိတ်ဝင်သွား၏။ အလင်းကို အလွယ်တကူ ပြောဆိုနားချဖို့ မလွယ်မှန်း အစတည်းက သူမ သိသည် ။ ဒါပေမဲ့ စာမေးပွဲကြီးတွေ ဖြေခါနီးနေပြီ ဖြစ်သည့် ဒီပညာရေးကြောင့် လက်ထိတ်တန်းလန်းနှင့် ဖေဖေခမျာ နောက်ဆံတင်ငင်နှင့် မှာ လို့ မဆုံး . . . ၊

"ဒီအပြစ်ကြွေးက မဆင်လို့ မရဘူး သမီး . . . သူတို့ ရဲ့ ပြစ်ချက်ကို ကိုယ်က ပြန်ထောက်ပြီး အချင်းချင်း ကြိတ်ဖြေရှင်းလိုက်ကြတာ လွယ်ပေမဲ့ ရေရှည်မှာ ဒီထက်အများကြီး ပိုရှုပ်လာဦးမှာ . . . ဒါကြောင့် ကိုယ်ပြုတဲ့ အပြစ်ကို ကိုယ်ပဲ ခံရမယ်၊ သမီးမောင်လေးကို သမီး ဂရုစိုက် . . . သမီးနဲ့ သားကို ဘွဲ့ရ ပညာတတ်ကြီးတွေ ဖြစ်လာစေချင်တဲ့ ဆန္ဒ ဖေဖေမှာ ဘယ်လောက် ပြင်းပြခဲ့တယ်ဆိုတာ သမီးတို့ လည်း သိတယ် . . .

. . .အဲ့ဒီတော့ အငယ်ကောင်ကို ဒီစာမေးပွဲတော့ ဖြေပါစေ . . . ဘွဲ့ရအောင် ပညာတတ်အောင် ဆိုတာ ကတော့ သမီးတစ်ယောက်တည်း အင်အားနဲ့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ ဖေဖေနားလည်ပါတယ်၊ သူကိုယ်တိုင် လိုချင်ပြီး ကြိုးစားမှ ဖြစ်မှာ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို အောင်ထားရမယ်၊ ဖေဖေ ခုလို ဖြစ်သွားတာနဲ့ သားသမီးတွေ ဝါးအစည်းပြေသလို လေလွင့်ပျက်စီးကုန်ကြတာ မကြားပါရစေနဲ့ . . ."

စကားတွေ အများကြီး ပြောနေပြီး တစ်ခုကို ခဏခဏ မှာ သည် ။ ထိုစကားဟာ အလင်း၏ ပညာရေး ရယ်၊ အလင်းရဲ့ ဘဝ လေလွင့်ပျက်စီးမသွားဖို့ ရယ်၊ ထို့ပြင် အလင်းမကြားနိုင်သည့် ကာလလေးမှာ ပြောသွားခဲ့တာ ရှိသေးသည် ။

"အငယ်ကောင်က ဇွတ်တရွတ် ဆန်တာတွေ ရှိတယ် . . . ပြီးတော့

သမီးကိုလည်း သိပ်ချစ်တယ်။ ဖေဖေတို့ က ဖုံးဖုံးဖိဖိ နေခဲ့ကြပေမဲ့ သမီးနဲ့ သူ မောင်နှမ အရင်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်း သူသိနေတာ ကြာပြီ . . . တစ်နေ့နေ့မှာ တော့ သမီးကို သူ ဖွင့်မေးလာလိမ့်မယ်။ အဲ့ဒီနေ့ဟာ သမီးက သူစိမ်းပြင်ပြင် ခွဲထွက်သွားမဲ့ နေ့လား . . . စိမ်းပေမဲ့ ကြင်နာမပျက်ပါဘူး ဆိုတာကို ပြလာမဲ့နေ့လား . . . ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ မသေချာဘူး။ ပြောချင်တာက သမီးက သည်းခံခွင့်လွှတ်ဖို့ ပဲ . . . တကယ်ဆိုရင် သမီးကိုယ်တိုင် ချစ်ခင်ကြင်နာပြီး သမီး ရင်ခွင်ထဲမှာ ထည့်ပိုက်ထားခဲ့တာပါ။ ဖေဖေက သမီးတို့ နှစ်ယောက် ကြင်နာခဲ့ကြပြီးမှ ဆုံခဲ့တဲ့ သူ . . . အဲ့ဒီတော့ သမီးကပဲ သည်းခံ နားလည်ရမယ် . . ."

ဖေဖေ မှာ ကြားချက်တွေကို သတိရလာရင်း မျက်ဝန်းဆီမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်လာခဲ့သည်။ ။ ထိုမှ လွန်၍ ပြိုဆင်းမလာရအောင် မျက်နှာမော့၍ မျက်တောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ် ခတ်ပစ်လိုက်မိ၏။ ဘဝဟာ နှုတ်နေ နဲ့နေလို့ မရ။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှ စ၍ ရှေ့မှာ တိုက်ပွဲတင်ရတော့မှာ ဖြစ်၏။ အဆင်းမျက်နှာလေးပေါ်က ခံစားချက် တို့ ကို အလင်းက မမှီတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲ၍ ကျလာသည့် မျက်ရည်၊ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးလိုသော သူရဲကောင်း၏ မာနမျိုးနှင့် ထိုမျက်ရည်ကို တိုက်ဖျက် ဖယ်ရှားနေခဲ့သော မျက်တောင်ဖျားတို့ ထက်က ခါးသီးခြင်းများ . . .။

အလင်း၏ နှုတ်ခမ်း လွန်ခနဲ မွဲကျသွား၏။

"ဦးစီး ဦးဆောင်နိုင်ခြင်းမှာ အသက်အရွယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုတာ မသိပါတယ် . . ."

အလင်းက ပြန်စသည်။ ။ အဆင်းက ဒေါသပြင်းစွာ လှည့်ကြည့်၏။

"အလင်း . . . မင်းက ယောက်ျားဆိုတဲ့ မာနနဲ့ ငါ့ကို ခြေရာတိုးတာ

လား . . ."

"ယောက်ျားမာနက ဟုတ်တယ် . . . ခြေရာတိုင်းတယ် ဆိုတာတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ မမက ရန်ကုန် ဆင်းပြီး အလုပ်လုပ်မယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီမှာ ပခုံးပေါ်လွယ်အိတ်တင်ပြီး နေခဲ့ရမှာ လား . . ."

"နေခဲ့ရမှာ ပေါ့ကွ . . . မင်းက ပခုံးပေါ်လွယ်အိတ်တင်ရမဲ့ အရွယ်ပဲ . . ."

"ကျွန်တော်ကတော့ အဲ့ဒီလို မြင်တာ မဟုတ်ဘူး . . ."

အလင်းမျက်နှာက မမြင်ဖူးခဲ့သော အေးစက်တင်းမာခြင်းမျိုးနှင့် မျက်နှာနုနုမှာ နီရဲလျက်ရှိသည် ။ စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသည့် ပိုက်ဆံအထပ်လိုက်နှင့် ခရီးဆောင်အိတ်ကို မဲ့ရွဲ့စွေစောင်း၍ လှည့်ကြည့်ကာ . . .

"ဖေဖေ မရှိတော့ဘူး . . . ငါလူကြီးပဲဆိုပြီး မမတစ်ယောက်တည်း စိတ်ကြိုက် ဆုံးဖြတ် ထင်သလိုလုပ် . . . သွားတော့မယ်ဆိုမှ ငါသွားတော့မယ်၊ ဒါကို သုံးဖို့ ယူထားဆိုပြီး ပိုက်ဆံချပေးပြီး နှုတ်ဆက်တယ် . . . ကျွန်တော့်ကို ကလေးလို ခွေးလို မမ သဘောထားတာ . . ."

"မင်း မစော်ကားနဲ့ နော် အလင်း . . ."

အဆင်းမျက်ရည် ကျခဲ့လေသည် ။ ရင်ထဲမှ ဒီလို မရှိခဲ့ရိုး အမှန်ပါ။ ချစ်လွန်းလို့ မပူလောင်စေချင်တာ၊ ဆင်းရဲ ဒုက္ခဆို ကိုယ်သာ စုပြုံယူထားပြီး မောင်လေးပဲ ကောင်းစားပါစေဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး တစ်သက်လုံး ထားလာခဲ့တာ . . .

အလင်းကလည်း ဒါကို မသိလို့ မဟုတ်ပါ။ အဆင်းကို သူ့ရှေ့မှာ ဒိုင်းတစ်ခုလို ကာကွယ်မထားစေချင် တာ ဖြစ်သည် ။ အကြီးဆိုပေမဲ့ အဆင်းက မိန်းကလေး။ ပြီးတော့ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းသော အလှအပ

တွေနှင့် အလွန် အန္တရာယ်ကြီးသည် ဟု သူမြင်သည်။ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဦးဆောင်မှုနောက်မှာ သူ မနေချင်ပေ . . . ၊

အဆင်းနဲ့ အလင်း ပဋိပက္ခက တော်တော်နှင့် ငြိမ်းချမ်းဖွယ် မမြင် . . . ၊

"ဖေဖေနဲ့ ငါ မင်းအတွက် ဘယ်လောက် ဂရုစိုက်ခဲ့ . . . အားထားခဲ့ သလဲ၊ အခု ဖေဖေ ထောင်ကျခဲ့တာကရော ဘယ်သူ့အတွက် အနစ်နာခံ ခဲ့တာလဲ . . ."

"ကျွန်တော် သိတယ် မမ . . . အဲ့ဒါက သပ်သပ် ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ မမ နဲ့ ကျွန်တော် ဖေဖေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးဆိုတာ သိပြီးကတည်းက မှီခိုချင်တဲ့ စိတ် ကျွန်တော့်မှာ လုံးဝ မရှိတော့တာ . . ."

အဆင်း ဟင်းခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ။ မုံရွာကနေ မိုးကုတ်ကို ပြောင်း လာခဲ့ရသည့် နှစ်များ ဆီသို့ စိတ်က ပြန်ရောက်သွား၏။

"ရန်ကုန်မှာ ဖေဖေနဲ့ အတူ အလုပ်လုပ်ကြတဲ့ ကိုမိုးဦးတို့ လင်မယား သမီးရယ် . . . ကလေးရှေ့မှာ ဖော်ကောင် လုပ်လိုက်ကြတယ်၊ ဖေဖေလည်း ရန်ကုန်မှာ တည်းက သားသမီး အရင်း မဟုတ်ဘူး လို့ ဘယ်သူ ပြောတာမှ မကြိုက်လို့ ပြောမဲ့သူ မရှိအောင် မုံရွာထိ ပြောင်းလာခဲ့တာ ကို ဒီလူတွေ သိတယ်ဆိုပြီး ရုတ်တရက် မတားဆီးလိုက်နိုင်ဘူး . . ."

"ဒါမသိလို့ ပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဖေဖေ . . . တမင် စိတ်ပုပ်ပြီး ဖော် လိုက်တာ၊ မောင်လေး အခု သိသွားပြီလား . . ."

"မကြားအောင်တော့ ဖေဖေ ဝင်ထိန်းလိုက်တာပဲ . . . ဘာမှ တော့ မမေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကြားမယ် ထင်ပါတယ်. . ."

ဖေဖေ ရှုံ့မဲ့ ညည်းတွားခဲ့ဖူးသည်။ ။ ထိုစဉ်ကဆို အလင်း ငါးတန်းပဲ

ရှိသေးသည် ။ နောက်ထပ် မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက် ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ခုနစ်တန်းနှစ်မှာ ဒီလိုပဲ အစဖော်မဲ့ သူတွေနဲ့ ဆုံခဲ့ပြန်သည် ။ ထိုစဉ်က လည်း ဒီလို ပါပဲ စလို နောက်သလိုနှင့် ပြောသွားခဲ့ကြတာ အကုန်လုံး ပေါ်၏။

အလင်းကတော့ ဘာမှ မမေးခဲ့ပါ။ တစ်ခါတစ်ခါ မေးဖူးတာ ရှိသော် လည်း မရမက ထိခိုက်ခံစားပြီး မေးတာ မဟုတ်။ ခုတစ်ခါ ဦးချွန်ကြီး ပြောသွားတာနဲ့ ဆို သုံးကြိမ်တိတ် ရှိပြီ ဖြစ်၏။ အလင်း ဘာတွေ ထပ်ပြော လာဦးမည်ဆိုတာကို အဆင်း မျက်လုံး အဝိုင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည် ။

"သားသမီးက မိဘကို မှီခိုတယ်ဆိုတာ သဘာဝ ကျပါတယ် . . . မမ ပြောသလို ကလေးငယ် လူမမယ် ပခုံးပေါ် လွယ်အိတ်ချိတ်တဲ့ အရွယ် ပညာမဆုံးသေးတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံးဗျာ၊ အဲ့ဒါက ကြားလို့ လည်း ကောင်းတယ်လေ . . . ကျွန်တော်တို့ က ဘာတော်လို့ လဲ၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်က မမှီခိုသင့်တဲ့ ကောင် . . . ဖေဖေက အသက်ကြီးပြီ၊ မမက မိန်းကလေး . . ."

"စကားတွေ အကြာကြီးမပြောနဲ့ အလင်း . . . မင်းရဲ့ ပညာရေးကို ဖေဖေ တဖွဖွ မှာ ခဲ့လို့ ငါပြောနေတာ၊ ဒီစာမေးပွဲကို လုံးဝ အပျက်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး . . . မင်းဖြေရမယ် . . ."

"ကျွတ် . . ."

အလင်း ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ကာ ကြိမ်ကုလားထိုင်မှာ ပစ်စလက်ခတ် ထိုင်ချလိုက်၏။

"ပညာတတ်တော့ ဘဝမှာ ဘာတွေ ထူးခြားလာမှာ လဲ . . . ကျွန်တော်က ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာကြီး ဖြစ် လာလောက်အောင်ရော

တော်နေလို့ လား . . ."

"ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းပါးစပ်ပိတ်ပြီး နာခံမလား . . . ငါ့ကို အတိုက်အခံ လုပ်နေမှာ လား . . ."

အလင်းက ထိုင်လျက်ကနေ စူးစူးရဲရဲ မော့ကြည့်၏။

"မနာခံရင် မမ ဘာလုပ်မှာ လဲ . . ."

အဆင်းမျက်နှာမှာ မီးပွားတစ်စ လွင့်တက်လာသည် နှင့် တူကာ . . .

"စေတနာကို စော်ကားတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် နောက်ဘယ် တော့မှ မင်းအကြောင်း ငါ့ခေါင်းထဲ မထည့်တော့ဘူး . . ."

"နာခံလိုက်တော့ရော . . ."

"မင်း ဒီစာမေးပွဲ ဖြေရမယ် . . . ပြီးတော့မှ ငါတို့ ရန်ကုန်မှာ ပြန်ဆုံမယ် . . ."

အသံမထွက်သော်လည်း ဟွန့်ခနဲ မဲ့ပစ်လိုက်သည့် နှုတ်ခမ်းမဲ့နှင့် အလင်းက မျက်နှာလွှဲသည် ။

"ဒီငွေနဲ့ မင်း လောက်ငါတယ် . . . ဖေဖေအတွက်လည်း ဘာမှ ခေါင်းထဲ မထည့်နဲ့ ၊ ငါ့ကိုလည်း မပူနဲ့ . . . ရန်ကုန်ဟာ ငါနဲ့ သိပ်တော့ မစိမ်းပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဖေဖေ ဆက်သွယ် ခင်းထားတဲ့ လူတွေလည်း ရှိတယ် . . . အဲ့ဒီတော့ ငါတို့ တွေ မခွဲချင်ဘဲ ခွဲနေကြတာကို သတိရတိုင်း မင်း စာကြိုးစားပါ . . ."

မျက်နှာလွှဲထားသည့် အလင်း၏ မေးရိုးတစ်ဖက်စီမှာ တင်းခနဲ တင်းခနဲ လှုပ်ခတ်နေကြတာကို အဆင်း မြင်သည် ။ ခေါင်းမခါသော်လည်း မနာခံချင်တာကို သိနေ၏။

ဒါပေမဲ့ ဒီလို လုပ်ကြဖို့ သာ ရှိရာ . . .။

* * *